

V l a d i m í r J A N D A

D Á R E K

„Jenom mi neříkej, že nemáš čas,“ vrazil její stín do mého stínu, „to bys mě zase naštvál, jak to dovedeš.“

Můj stín neměl náladu hádat se s jejím stínem pro každou blbost a jen dumal, proč se vždycky nechá tak hloupě ukecat k něčemu, co vůbec dělat nechce.

„Byl pozdní večer, první máj...“ oznámila knížka na nočním stolku a znělo to krásně a nadějně v šedém prosincovém odpoledni, ale tohle její stín nikdy nepochopí a jen tak se přiřzene jako povodeň, hele, přestaň se tu hrabat v papírech, přichází Vánoce, tak se neflákej, jdeme se projít.

A potom kytara. Jak může někdo v takové zimě hrát na kytaru? Jenže chlápku na lavičce tahle nepodstatná maličkost asi unikla.

„Nemá ani psa. Je tak sám,“ zesmutněl její stín před zářící výkladní skříní Prioru, kde u vytržení civěl do skla na prudce elegantní šaty v ceně vyvolávající frustraci.

„No a co,“ ušklíbl se odraz mého stínu do vánočních ozdob, „ale zato má plnou čepici nezdaněných příjmů.“

„Hele, vole, hoď mu tam nákej vánoční monec,“ dloubl adolescent v kapsáčích s rozkrokem u kolen adolescenta v kapsáčích s rozkrokem u kolen, „ať má vegáč.“

„Ty vole, nebuď vůl, sem snad čaroděj, nebo co? Dlabu na Vánoce. Poslední monec byl za jointa.“

„Ty mu nedáš nic?“ zatlačil její stín na pilu. „Copak nevidíš, jak se snaží?“

„Ať jde něco dělat,“ kontroval můj stín a koukal se pod nohy, kam šlape, aby neodnesl nějakou předvánoční psí nadílku.

„Jak mohl být takový harpagon jako ty mým manželem, to nechápu,“ naježil se její stín. „Styd' se!“

„Hele, já musím peníze vydělávat! Nenajdu je každé ráno pod polštářem.“

„Chceš snad říct, že já mám ustláno na penězích?“ prskal její stín.

Na to můj stín jenom pokrčil rameny a neřekl už nic, jelikož to nemělo cenu, takhle to končilo vždycky, a byla to pěkná řádka let a třeba ani ne řádka a už vůbec ne pěkná, ale její stín se pořád za tím mým táhne jako tuberácký chrchel, provokuje a každou chvíli se spolu o něco seknou.

„Byl pozdní večer, první máj...“ Bože, jaký to mohl být pohodový den...

„Desetikoruna pro takového chudáka by tě snad nezabila.“

„Mohla, až by ji házel nazpátek.“

„Jsou Vánoce. Mohl jsi mu něčím přilepšit,“ bzučel její stín s vytrvalostí hladového komára.

„Vracet se nebudu. Udělám to až příště.“

Její stín naštvane mlčel, bradu zabořenou do šály, aby mu neupadla zimou, protože mrzlo jen praštělo, že by se z toho zbláznil i starý Fahrenheit.

Zimu nemám rád, a protože není lehké zůstat sám, pak i Vánoce s celou tou parádou si držím od těla, Pod stromek si nepřiju ani vzpomínky. Jsou to neurvalé potvory bez kouska slušného vychování.

Můj stín už štválo, že ten její pořád do všeho frfňá, a dal si čelem vzad, aby spáchal sebevraždu dobrým skutkem.

„Ale ne!“

„Ale ano. Je fuč. To je ta tvoje váhavost. Nikdy nic nedokážeš udělat včas.“

Můj stín chtěl něco říct, ale nebylo komu. Asi měl jít hledat do bufetu nebo někam do krámu, když jsou ty Vánoce.

„Jsi pořád sám,“ vybafnul její stín za rohem. „Proč si někoho nenajdeš?“
Pitomá otázka. Řeka všech problémů. Koho už dneska zajímá odpověď?

„Ty máš kytky!“

Jó, mám kytky. Koupil jsem kytky, a tak tedy držím kytky.

„Pro mě?“ zeptal se její stín kakaovým pohledem.

„Koupil jsem ti je,“ zašoupal můj stín nohama.

„Teď jsi mi vážně udělal radost. Půjdeš si domů pustit koledy?“

„Nemám na čem,“ řekl můj stín, ale vůbec neměl zlost. „Všechno jsi mi odnesla.“

„Zlobíš se?“

„Ale nezlobím.“

„To je dobře,“ nakreslil její stín takový dávno zapomenutý úsměv a lidi chodili sem a tam, chvátili, nakupovali, cpali se v „Mekáči“, jezdili městskou a tropili zaručeně pravý sváteční hluk, byl už večer, na střechy padal sníh, jak ho Tamti shora vymetali na zem, blikaly barevné reklamy a směrovky od aut a taky semaforey a všichni byli nějak jinačí a doma čeká netrpělivý mladý Mácha, za kterým se právě chystám odejít, pohozený na nočním stolku.

Potom její stín nechal splynout ruku s ramenem stínu, co pořád tahám za sebou.

„Tak tedy hezké Vánoce...“